

Đức Huệ 15-4-1990

Kính gửi: Trung tá
Bùi Văn Nhân thành
viên của phái đoàn hỗn
hợp cứu xét hồ sơ
cho nhậy cảm tại Mỹ
của những người đã
hợp tác với chế độ cũ.

Kính thưa Trung tá

Chúng tôi gồm 2 anh
em ở tại Đức Huệ mà
Trung tá biết nhiều:

Còn ở VN

1- Tô Văn Trọng, tại
xã của Trung tá.

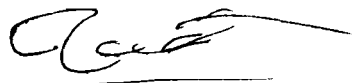
2- Nguyễn Văn Dũng
Hiệu trưởng trường THPT
Hiệp Hòa.

Vì hoàn cảnh chúng
tôi quá nghèo lại bị
bệnh tật, không đủ điều
kiện vật chất để lo
các thủ tục dịch vụ

quát canb -
kính mong Trung tá
nhiệt tình giúp đỡ và
can thiệp với cơ quan
có thẩm quyền. Cho chúng
tôi được sống định cư
tại Mỹ để làm ăn sinh
sống.

Trân trọng kính
chào và chúc buổi khỏe
Trung tá.

Kính

Trần Văn Trung

THAILAND Monday June 11th 1990

①

KÍNH CẦU (TRUNG TÁ ĐUÔI VẦN NHỎN)

Cầu KÍNH, có lẽ nhận được thư này làm cho Cầu bị ngạc nhiên lắm, không biết là thư của ai và tại sao lại quá xa lạ như thế này, và biết bao nhiêu câu hỏi đến với Cầu nhiều lắm phải không? Chứa Cầu dù cho quen hay lạ cháu cũng xin Cầu nhìn tra chút ít thời gian để đọc dùm hết thư của cháu viết gửi đến cầu dưới ngọn đèn dầu trong trại vào lúc 10 giờ đêm (tức 22 giờ) Kính thưa Cầu. Đầu thư cho cháu có đôi lời kính chúc và hỏi thăm sức khỏe của Cầu và gia đình (và toàn thể đoàn viên của Hội và Đoàn)

Cháu tên Lê Thị Thu. Cúc và Lê Thị Thu - Thủy (2 tên) sinh 06.06.1958. Nay vì lý do Cháu đã đến Thái Land từ 1-9-1989 cho đến nay, được biết Cầu vì Cầu út cháu là Trần Văn Trọng là tài xế của Cầu ngày xưa, Cầu cháu đã viết thư nhiều qua cho cháu để tìm đến Cầu để nhờ Cầu giúp đỡ tình mà giúp đỡ dùm cháu để được đi định cư nước thứ 3, lẽ ra là thư đầu tiên của cháu đến với Tay Cầu, thì cháu chỉ rỗng tác đại đang chủ thật ngân và gọi vì là thư đầu mà không được biết rằng Cầu có cho phép cháu được nói và tiếp xúc nhiều với Cầu hay không?

Những vì quá gấp rút vì hiện tại trong trại cháu đang vào đợt thanh lọc nên cho phép cháu nói thật nhiều. Cầu chuyển của cháu để Cầu xem xét và giúp cháu, Cầu kính lý do cháu đến Thái Land là vì 3 việc Nam cháu thành nghề Kinh Doanh nghề phở liêu, cháu bắt đầu thành nghề năm 1979 và cuộc sống và Danh Dự cũng ngày càng đi lên mãi không ngừng đến năm 1985, vì việc Kinh Doanh quá long đong, Danh tiếng cũng khá, vì tiếng củ long và long mãi đến tay nhà nước nên bị theo dõi thường xuyên đến khi chỗ hàng cháu bị bắt, thì là NHÀ NƯỚC CHIẾU TRA và

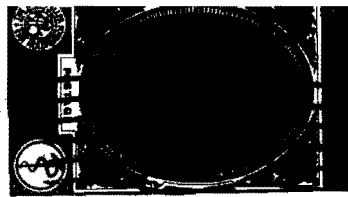
khai thác Suốt 4 tháng thế rồi cũng đi qua, rồi Nghề nghiệp cháu không
 bỏ được, vừa vào sự việc đó đi qua cháu được nhiều lòng tin cho nên việc
 làm không có gì trở ngại công việc, mà cứ đi lên mãi tiếp tục, thế rồi
 nhiều Cơ quan nhà Nước kêu cháu phải H TẠC KINH DOANH cháu không
 đồng ý cho nên sự việc làm cứ bị đình đập mãi, nếu bỏ Nghề
 thì cháu tiếc, vì khách mua thì quá nhiều, khách bán cũng quá đông
 thế rồi đến XUẤT NHẬP KHẨU các loại thuốc, như NÔNG NGHIỆP
 nhiều lắm làm lên quá cháu phải bỏ chế độ Nhà nước bỏ chế Quảng
 Lý, vì HỢP TÁC thì cái tình của không thể bằng của họ, làm có
 nhiều cho lắm, thì bỏ mất mấy ông tình thì 1 là thuê 2 là mình bỏ,
 còn mình làm 1 mình thì Nhà Nước không cho vì lệnh ra SẮT LẮT
 khó ăn thua được với Nhà Nước, cho đến lúc lệnh xuất không cho phép
 cháu xuất cháu không giấy phép, và vì nhiều người không
 xuất hàng, nên nghề nghiệp cạnh tranh với nhau, người không
 xuất được đến Cơ Quan Tổ Chức, thế rồi Các Cơ Quan đưa đến Phường
 An Định cháu, thế rồi chiều đó có 1 người bạn tốt cho cháu thấy, cho
 nên sáng hôm sau không kịp 1 lời từ giả với Gia Đình cháu đành
 bỏ lại Việt Nam 1 người chồng và sáu đứa con đang mà đi, vì không
 kịp về thu xếp công việc nhà, giả lại con còn nhỏ bé và tiền bạc, mà
 chân chỗ thì không có, cho nên đến thái chí 1 thân 1 mình mà không
 có thân nhân ở cơ Nước thứ 3, thế rồi cháu được thư của Cậu út cháu
 gọi các địa chủ và dạy bảo cháu tìm gọi đến Cậu đề nghị sự giúp
 đỡ của Đoàn của Cậu, Nếu lần thư này cháu được đến Nước thứ 3
 cháu sẽ đứng đi lính Phục Dục để trả thù vì cháu quá thương nhớ
 chồng và con, mà sự nghiệp lại thiếu tan vì xã hội, cho nên thư bạn

cháu quyết rửa thù và Nhục, Nếu vì Cầu Chuyền này cháu đã kể cho Cầu nghe thấy Cầu đồng ý mà thường cho hân cảnh cháu, hẳn thế nữa vì tình Cũ Nghĩa Mới của Cầu lút cháu mà một phen cứu giúp cháu qua cơn lâm nguy, bằng mọi cách để thoát nạn, ăn này cháu đã lao gổ đảm quên ăn, bù lại đó cháu sẽ làm tất cả mọi việc không ngoài khả năng cháu để cho Cầu và Đoàn được đáp đền, vì cháu rất cần sự giúp đỡ của Cầu và Đoàn nên cháu nói và khai luôn tên và các thứ tước để tiện cho Cầu giúp đỡ cháu nếu Cầu bảo lãnh và giúp cháu thì vừa rồi đây để Cầu làm thủ tục, (mà không biết sức mạnh nào đã làm cho cháu tin thật là nhiều

được Cầu giúp việc này) cháu tên: Lê Thị Thu Thủy sinh 06-6-1958 học sinh lớp 12/12 Dân tộc: Kinh Quốc tịch: Việt Nam tôn giáo: Công giáo từ bỏ Việt Nam 15-8-1989 đến đất Thái 1-9-1989 lên trại tỵ nạn Phanat Nikhom ở tỉnh Burirum 4-12-1989 BT: 050695 và đã đổi lại PST: 02382 (là số thứ tự Thanh lý) House # 2F 40 pc-po-Box 18 Kính Cầu đây là lời Cầu khẩn giúp đỡ của Cầu Thường, nhưng nếu vì khó khăn và lý do gì không thể giúp cháu được thì cháu cũng phải đành chịu vậy thôi, nhưng nếu nhận được thư của cháu, thì Cầu có thể nhìn cho cháu 1 ít thời gian để hỏi thăm cho cháu 1 đại giọng chữ dù được hoặc cũng không như Cầu nhé, Đây giờ thì cháu không còn biết nói tiếp những gì, cho nên cho phép cháu được tạm ngưng dứt nơi này (rất rất nhiều sự chờ đợi thư hỏi thăm của Cầu) Cuối thư cháu kính chúc Cầu được nhiều Sức khỏe để làm việc.

Kính Cầu
cháu

T.B: Cầu đừng lo lo
cho việc sinh sống của
cháu khi được đến
nước thứ 3 điều đó
cháu tự lo được

JUN 29 1990

TO: Mrs. Khúc Minh Thu
(Đại diện Hội cựu chiến binh Việt Nam
và phái đoàn tiếp cư đại Mỹ)

APO BOX 5435 ARLINGTON

VA 22205-0635 U S A

Air Mail

Kính Hồi chuyển thư
O. Thang đưa chỉ O. Nhơn

(~~Nhà chuyển đến: Trung tá ĐUỠ VĂN NHƠN~~
THÀNH VIÊN phải đoàn hôn hợp sẽ xét
hồ sơ những người cộng tác Việt Nam
độc lập cho định cư tại Mỹ)

FROM: Lê Thị Thu Cúc p. 57.02392
HOUSE # 2742 PC-PO-BOX 18
phanat n/khóm gần Buri
20/40

THIRLAND